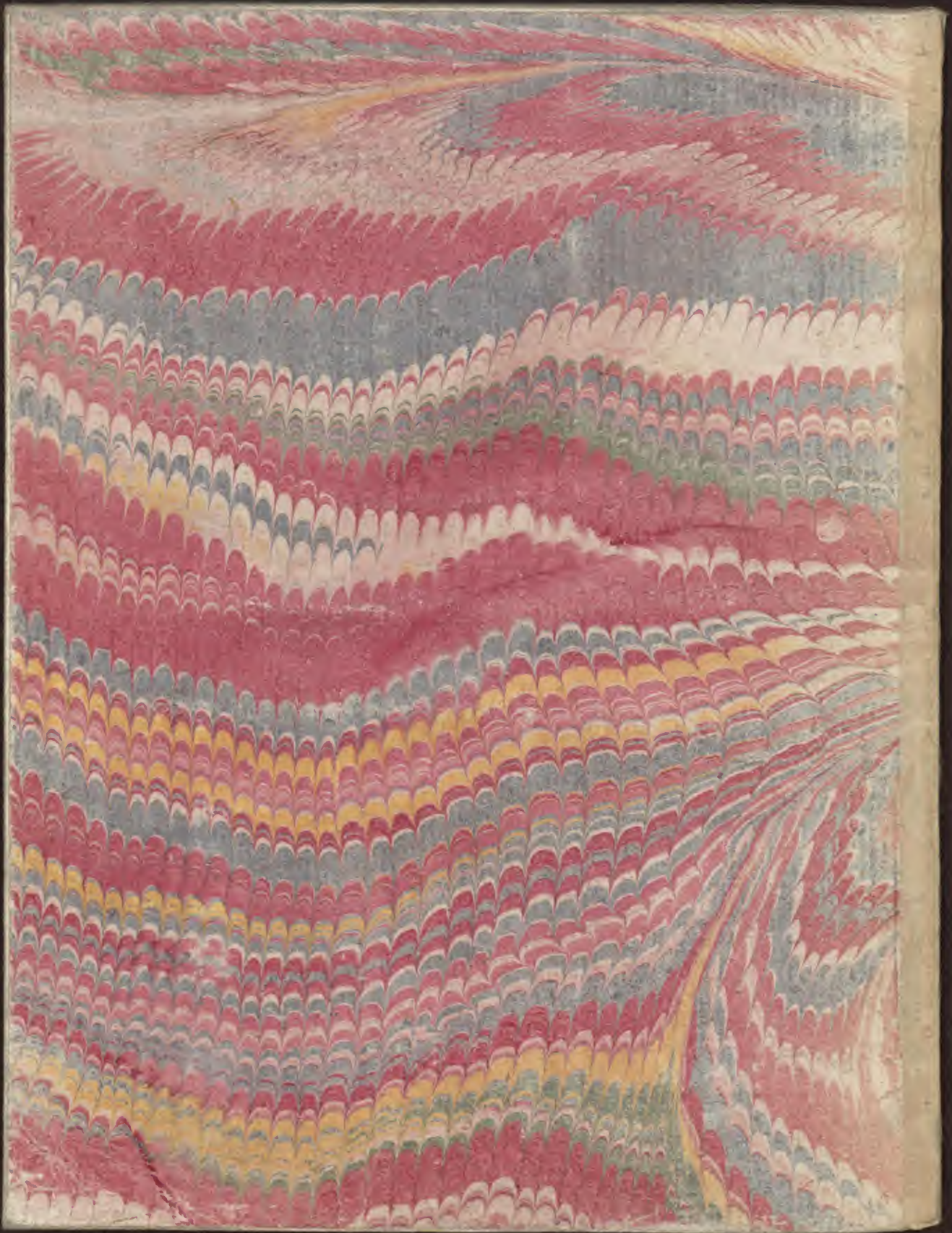
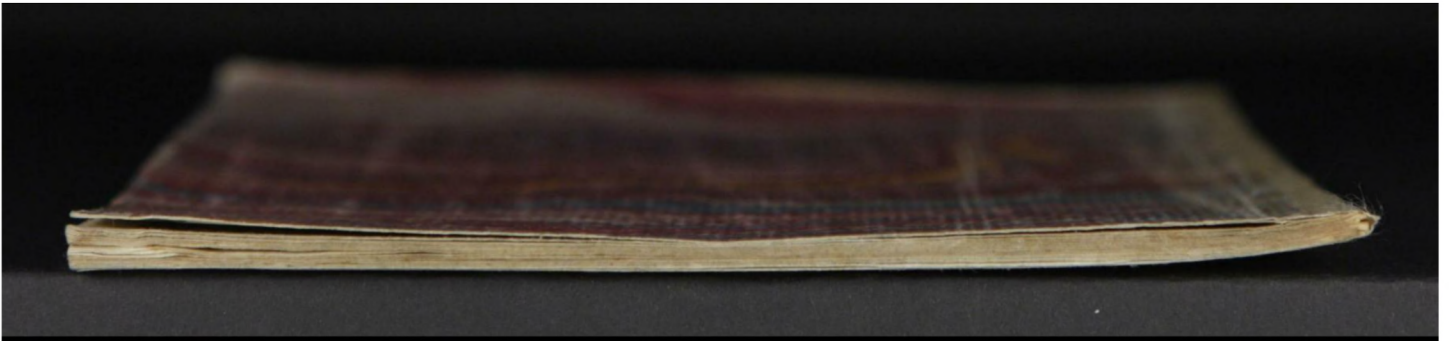

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 329 [40.1, 400 4]]

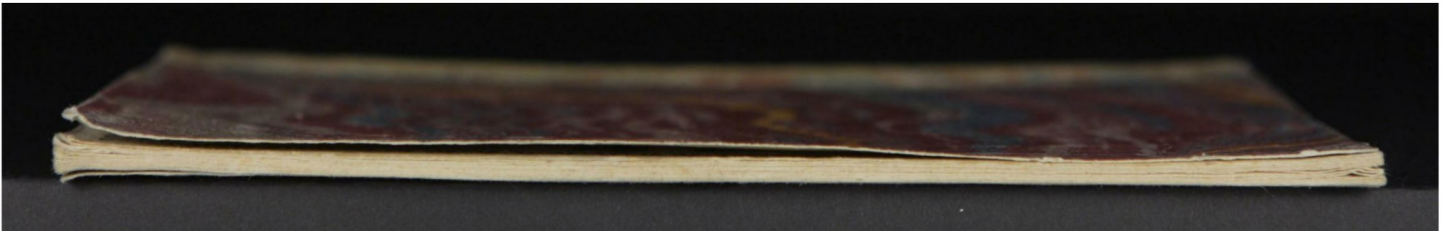

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 329 [40:1,-400 4']

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 329 [40:1,-400 4"]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 329 (40.1, 400.4*)]

40^l - 400
(LN bis 329)

DA BOX

RANZOVII
INCLITI, ANTI-
QVI, NATALIS, AC HÆ-
REDITARII RANZOVIORVM
PRAEDII, A GENEROSO, NOBIL : AC
MAGNIFICO DOMINO, HENRICO RANZOVIO,
PRODVCE CIMBRICO HAEREDÈ, *nunc recens*
instaurati, & in Arcis sublimitatem educti, brevis &
graphica descriptio, facta & conse-
crata eidem.

ab

ALBERTO LOMEIERO LVBBECENSE,
SVBIVNCTAE SVNT IN-
SCRIPTIONES EIVSDEM AR-
CIS, CVM ALIIS NONNVLLIS
LECTV NON INIVCVNDIS.

ISLEBII
Typis Grosianis.

A. C. 1595, à primâ Oldenburgicorum Co-
mitum in Regis Daniæ electione CXLVII. ab vlti-
mâ Dithmarsia subtractione XXXVI.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

INCLITET ANTIQVI
RANZOVII GRAPHICA
DESCRIPTIO.

Dialogus.

Poëta & Musa.

Sse quid hoc dicam? tam densa surgit Eremo Poëta.
Arx excelsa, suo nec dum circumdata vallo,
Antiquum referens nomen, ceu prædia quondã
Romano populo, Patribusq; antiqua fuerunt
Gentibus insignita suis, & nomine Patrum.
Dic age Musa mihi, studio & molimine cujus
Isthuc surgat opus? quis tanta impendia faxit,
Et cur? nam vulgare nihil præferre videtur.

Non mihi difficile est, vates, narrare quod optas, *Musa.*
Enarranda modò Vigili tu mente notato,
Prædia quæ celsam consurgere cernis in arcem,
Antiqua ac opulenta satis jam tempore longo,
Et quoq; Ranzoidum præclaro Clara fuerunt

Nomine, cujus & hinc Gentis succreuit Origo, *Poëta.*
Quæ gens illa? quis est ortus? generisq; propago?
Audio nam toto gentem hanc celebrari Orbe.

Gens antiqua virum Cimbrorum vivit in oris *Musa.*
Semideâ virtute vigens, Heroica gestans
Pectora, consiljs, belloq; & pace togatã
Felix atq; potens, & rebus dives opimis,
Gentem Ranzovios dicunt cognomine Cimbri.
Gentem hanc Majestas multum & clementia Regum
Danorum evertit, dilexit, fovit & auxit,
Egregias ob virtutes & robora mentis,

A 2

Queis

INCLITI ET ANTIQ. RANTZ:

Quis præ Nobilibus reliquis effulget in armis.
 Cimbria nam quamvis quam plurima stemmata gignat
 Nobilium, rebus simul & virtute valentum,
 Non tamen accedunt tantæ ad virtutis honores,
 Quantos RANZOVIÆ nacta est profapia gentis,
 Hæc quadringentos arcem hanc possedit in annos,
 Non quod tum primum gentisvè vel arcis, origo
 Ceperit, alta loci nam Prædia nota fuerunt
 Tum quoq; RANZOVIÆ claro sub nomine gentis,
 Dum Comes Illustris Litnici sanguinis Otto
 Hæc instaurando tunc Prædia nota novavit,
 Nomine Ranzovio Patet hinc; aut ante fuisse,
 Aut surrexisse hanc Comitum de sanguine gentem,
 Atque ex hoc Patrias tenuisse hæc prædia sedes.
 Cujus & indicium, mutata Insignia stirpis
 Litnicæ monstrant, eadem quæ tota videntur,
 Nec diuersum aliquid Ranzois distat ab Armis.
 Sic huic aut è gente loco sunt nomina nata,
 Aut è sedè Patrum gens hæc sua nomina traxit,
 Quando ob virtutes insignia fortis equestre s
 Abstulit egregias, & Nobilitatis honores.
 Mente satis dextrâ hæc sententia nostra refutat
 Hos quoq; qui in dubium per se manifesta retorquent,
 Quiq; ex incertis longe incertissima claudunt,
 Lenta dedit quia Lentiades, sua Saldria Saldros,
 Albenslebiades dedit; Albenslebia: Rhedos,
 Rhedia stirps, locus, arma, dupli quos arguit ortus,
 Sic generolorum Comitum sua nomina virtus,
 Et genus, antiquis è sedibus, Inclyta, traxit;
 Lippia Lippiades antiquos, Frisia Fritos
 Progenit, sic Ranzoidum consentit origo.
 Nam natale solum, Virtutis origine quondam

Stem:

GRAPHICA DESCRIPT.

Stemmata Nobilium, post fortia facta, notabat,
 Aut locus, aut virtus, aut circumstantia facti
 Semideo Heroi dedit olim Nobile nomen,
 Aut auxit Heros Illustri nomine sedem.

Ergo à principio sedes gens obtinet illas
 Patrum sorte datas hæredem, neve alienis
 Sors dedit has manibus, plures vt novimus ipsi
 Mutatas nummis, alienoue ære grauatas,
 Aut aliâ quâdam Patribus ratione relictas
 Amisisse suos Dominos, & nomina gentis
 Conseruasse tamen, quales Germania multas
 Continet, vt numerare libet, si forte licebit.
 Veltheimi, Hollades, Aldenses, Altiodesq;
 Cassenbruchiaci, Quernheimi, Stochemiq;
 Tum Steinbergiadum stirps & Monichausica pubes,
 Innumeriq; alij, quos huc adducere longum est,
 Qui non extremis sunt Nobilitatibus aucti.
 Omnes hi vel sponte suâ, vel Martis amore,
 Aut alijs etiam ducti rationibus, olim
 Liquerunt Patrias sedes, virtute receptis
 Alternis, vel Consilij, vel Martis honore,
 Vel nummis etiam, fatis melioribus vsi,
 Nacti sunt meliora suorum prædia patrum,
 De quibus insigne est: Veteres migrare Colonos.
 Multi etiam retinent Patrum virtute, paratas
 Antiquas Sedes, hæredum nomine, quondam,
 Vnde genus ductum est & Nobilitatis origo,
 Vt sunt: Lenteades, Rhedenfes, Benniaciq;
 Bolmerij, & VeBerlingi, stirps Saldrica, nec non
 De qua nunc sermo est Gens RANZOVIANA; parentum
 Omnes antiqua qui Nobilitate refulgent.

Poeta,

A 3

Hi

INCLITI. ET ANTIQ. RANZ.

Hi patrias sedes & Nobile nomen adepti
 Numinis auspicio seruant, meliora parantes
 Marte suo, patrumq; decus virtute tuentur.
 RANZOVIA s'igitur sedes quia sanguine cretus
 RANZOVIO tenuit: Cur non & fortiter antè
 Ornavit patriam, de quâ sibi fluxit Origo,
 Quod tot post annos fit nunc & tempore sero?
 An ex antiquis quisquam jam patribus ortus
 Virtute excellit, qui talia suscipit Heros?

Musa.

Nimirum sentis quod res est ipsa, frequenter
 Non eadem fors est, virtus non omnibus vna,
 Numina, mortali nec cuilibet omnia donant.
 Sæpe suos Atavos quisquam virtutis honore
 Vincit, sæpè Patrum quisquam deformat honores,
 Lucem addit luci hic, infert luci ille tenebras.
 Stirpis RANZOVICAE jam verè Nobilis Heros
 Forti patre satus multos lux fulsit in annos,
 Et Patris & Nati virtus super æthera nota est.
 Egrediã genitor belli virtute Ioannes
 RANZOVIVS, vera virtute auratus Equestri,
 Qui decus excellens & Equestria Cingula bello
 Emeruit, Solymam cum pugnaretur ad urbem,
 Regibus ille tribus forti Diademata dextrâ,
 Danorum Regni, solito de more Senator,
 Imposuit, gessit seseq; fideliter Heros.
 Marte sero domuit Dithmarfos mente feroces,
 Principibusq; suis infestâ mente rebelles,
 Hosq; suis Dominis sua sub juga Marte coëgit.
 Nec minus ille tamen mitis quam fortis & audax.
 Res manifesta patet: novit quia parcere victis.
 Tu, devicta dabis facti Dithmarfia testem.

Quæ

GRAPHIC. DESCRIPT.

Quæ timidis manibus tremebundas abijcis hastas.
 Hoc patre RANZOIDES prognatus, splendidus Heros,
 Clarus Semideâ virtute, HENRICVS, & amplis
 Divitijs, non tantum auro nec veste superbâ,
 Non modò diues agrî, positisq; in fânore nummis,
 Nec modo turrîtis domibus, valloq; tremendis :
 Illis sed potius rebus quibus îsta parantur.
 Ornat enim doctrina virum, & prudentia rerum
 Maxima, consilio sapienti pollet & vsu
 Longinquo, nec non forti virtute, juvenus
 Dum stetit aucta viro, non facta minora parente
 Edidit, affirmat strages Dithmarsica verum,
 Quâ factâ, æqualem laudem fortitur in armis,
 Fortis eques, partesq; datas cum patre tuetur.
 Nec modo ; Devictas terras, armisq; subactas
 Missa forte, dehinc, & posteo limite certo,
 Regi, principibusq; suis diuisit habendas,
 Quam gravis eloquio fuerit, quam voce potenti,
 Ac fidus tandem pacis quam suasor & autor,
 Hoc res ipsa docet, totum res nota, per orbem.
 Dania cum Suecis jamdudum cumq; Polonis,
 Ardua bella diu, multo cum sanguine gessit,
 Strage vtrinq; datâ toties & cæde cruentâ,
 Vndiq; direptis agris, & plebe peremtâ.
 Quo non exiguam Lubeca amplissîma cladem
 Accepit bello, nec pax speranda fuisset
 Ramos pacificæ nisi prætendisset olivæ,
 Orator summus, Friderici Regis amicus
 Ranzoides, partes qui conditionibus æquis
 (Regis iussa sui) peramicâ voce diremit.
 Nota loquuntur vt hæc pacis trans acta Stetini.
 Heros RANZOVIVS sic fortis Marte togâq;

Fortia

INCLIT. ET ANTIQ. RANZ.

Fortia semper amant & candida pectora pacem,
 Et nec bella gerunt fortes nisi pacis amore,
 Armaq; respiciunt nisi sint præpostera pacem.
 Ecce hic, RANZOIDES Musarum summus amicus,
 Ipseq; quas juvenis coluit, quas & fovet altor
 Iam summo senio, sed viribus integer ævi
 Omnibus, hanc arcem Majorum instaurat amore.

Poeta.

Hæresne ergo loci semper fuit? anne paravit
 Tandem aliunde sibi cognato a sanguinis arcem?

Musa.

A Ere? sibi hæc patrum conficit prædia magno
 Majoriq; quidem quam res, & carius emit,
 Cum queat hinc aliquis vix esse propinquior hæres.

Poeta.

A Erezet tam caro? confectus jamq; senecta?
 Propemodumq; hæres? quid causæ? suggere Musa.

Musa.

Causa duplex mihi visa fuit condigna relatu,
 Quo virtus, pietasq; animi manifesta nitescant,
 Causa prior: pietas majorum feruet amore,
 Neve alienentur jam conservata tot annis,
 Majorum titulo & generoso nomine patrum,
 Atq; ita legitimis motis hæredibus, atas
 Sedibus his tandem patrijs obliviam gignat,
 Ac dubitet quisnam, fueritne hæc Patria sedes
 RANZOVIIS vnquam, cujus possessio, nulla est?
 Et sic in dubium gentis moveatur Origo.
 Quod multis alijs, Vates, te iudice, factum
 Contigit, indigitat velut experientia vulgò.
 Scilicet hoc pietas proavis bene grata cavebat,
 Hic ærinè putas parcendum? & quid graue præstat
 Negligit vt patrum vestigia fortia virtus,
 Degenerisq; patrum partos contemnis honores?
 Et genus, & proavos, & quæ non fecimus ipsi

Vix

GRAPHIC. DESCRIPT.

Vix ea nostra voco : Verum esto : Sic tamen esto
 Ad mala declivis, spernat : Laus namq; parentum
 Laus nostra est, laudis modo virtus æmula, Patrum
 Excitet ad laudem, calcarq; Nepotibus, addat,
 Ergo qui patriam, patres, Divosq; penates
 Suspicit, hic vero pietatis amore movetur
 Hæc pietate, sua merito de gente favorem,
 RANZOIDEN meruisse decet, qui patria curat
 Numina, qui patrium, qui posteritatis honores,
 Hæc potior causa est, quâ motus amata redemit
 Prædia RANZOIDES, Patriæ ne fama periret.
 Altera causa subit : nimirum dulce levamen
 Iam canescentis senij, requiemq; petentis .
 Quatuor atq; decem vitæ quia lustra peregit
 A puero in studijs Musarum adolevit honestis,
 Artibus addictus quas libera cura gubernat ,
 Quas etiam in vitâ multum jam grandis amavit ,
 Quas & amore senex jam nunc amplectitur omni,
 Musarum columen : quas ipse ornauit & auxit
 Egregijs studijs, id quod monumenta loquuntur
 Plurima librorum, vi militiæq; domiq;
 Strenuus, & Regum non parua negotia tractans,
 Ardua virtutis, generosaq; culmina scandens
 Producis officium & sic Regia munera gessit
 Nullo vt justitiæ violaret tempore Leges,
 Regibus ergo suis fuit omni tempore charus,
 In primis summus Frederici Regis amicus
 Exstitit : Ergo virum præcioso munere regni
 Ordine donavit Rex hic, Elephantis honore
 Ex auro facti, cui bellica machina turris
 Desuper imposita est, quo Danicus ordo superbit,

B

In

INCLIT. ET ANTIQ. RANZ.

In vita his actis senij nunc oia quærit
 Ut recreet fessam ob tractata negotia mentem,
 Quam toties Diui recrearunt Numina Phœbi.
 At nunc esse potest quæ delectatio major
 Quæ iuuet & recreet longæuæ fata senectæ,
 Quam patrias sedes cultu exornare venusto,
 Vnde Atau patres, vnde ipse è viscere patrum
 Exortus, fatis superas & vesceris aurâ?
 Dulcius ecquid erit vitæ, quam ætate senili
 Optima majorum cognoscere gesta parentum,
 Ipleq; quid quondam fluxo bene gesseris æuo?
 Quod perpendentem loca patria ritè monebunt.
 Hic etiam patriæ meditatio sancta futuræ
 Sese offerre potest, nam non habitacula tenemus,
 Hic mansura diu, superum contendimus aulam,
 Cœlicolumq; domos, sedes ubi fata beatas,
 Felicis patriæ mansuraq; gaudia monstrant.
 Non Atau, nec Aui, nulli longo ordine patres
 Hic vixere diu: Breuis est angustia vitæ,
 Centum anni vita est: quid restat? puluis & vmbra,
 Nascimur & morimur, moriendo vita redibit
 Cœlica, terrestri vitæ quâ terminus hæret,
 Symbola RANZOVICAE veluti virtutis adumbrant.
 Hæc natale solum nos admonet & jubet vti,
 Temporis vsurâ, donec tollamur Olympo.
 RANZOIDES quod & ipse animis considerat altis,
 Inscindi saxi dum sensa profunda laborat,
 Menti insculpta suæ dubio sine gnaviter effert,
 Ad verbum signata ferè formalibus istis:
 Hæc domus est domuum forsân postrema mearum,
 Quando meæ vitæ jam meta propinquior instat.

Hoc

GRAPHICA DESCRIPT.

Hoc opus est operum postremum fortè meorum,
Sentio dum gelidam propius succedere mortem.
Quare trado manum, mortalia cuncta valete,
AEdificata mihi viuo domus extat Olympo.
Posteritatis amore facit, quicquid facit, ipse
Cælica suspiciens animis, terrestria spernens,
Hoc animo Heroes & fortia pectora, multi
Dilexere suam patriam, Diuosq; penates
Ac patrum Natale solum pietatis amantes.

Ecce Ithacus rerum per tanta pericula vectus
Qui mare, qui terras, post bella exhausta, peragrans
Totus oberrabat, Ciræo illectus amore
Suavia jam sensit, Diuino & amore Calypsus,
Terris, quæ rerum felicia quæq; ferebant:
Non tamen ille minus patriæ flagrabat amore,
Atq; salebrosas Ithacæ repedabat ad oras,
Tamq; gravis Senij patriâ tellure levamen
Quærebat, patrios vt saltem cernere fumos
De longè cuperet: tantum natale iuvabit
Adspexisse solum, patrijs vt redditus oris
Quilibet, extremo facile juvenesceret ævo.

Sic patrios rivos, & Tuscula rura colebat
Tullius ille senex, qui maxima gesserat olim,
Hic requiem vitæ quærebat, & ocia mentis,
Tunc quoq; grata viro sua quandò negotia gessit,
Ocia namq; colens, nonnulla negotia mente
Ardua voluebat, velut ocia danda labori,
Id quod sine suo problemata Tuscula monstrant.

Et quid Trojugenæ? jam tum janctum excisa jacerent
Pergama, & exilijs erraret Troica pubes.

INCLITI. ET ANTIQ. RANZ.

Nonne suam Tröjam, Xantum, Simoënta, penates,
Frustra fingebant, procul hinc & nomine falso,
Tam dulcis patriæ memores memoresq; parentum.

Illa virum pietas, & egestas nulla coëgit
Aere parare sibi tam prædia cara parentum.
Nam sunt prætereà tot prædia clara, tot arces,
Quot vitæ dubiæ, mediocris postulat vsus.
Est Bredeburgum, quo non arx fortior vlla,
Occurrunt in quâ grata ac pulcerrima visu,
In qua jucundam posset traducere vitam,
Ni majus pietas Diuina leuamen haberet.
Est Draccoburgum charæ dos conjugis olim,
Est de Ranzovijs, Ranzovisholmia dicta,
Est VVandesburgum, Thusebeccum, Nutzoviumq;
Est & Grunovium, Melbëccum, & Redingstorpum,
VVellingsbuttellum: queis tandem nomine clarum
RANZOVIUM, accessit, Radix & gloria patrum,
Omnia quæ superat celebrata scientia rerum,
Affinisq; Dijs superis Heroïca virtus.
Nam pietas, diuis gratissîma, limina transit
Cælica, conseruat virtus post funera vitam
Inclÿta: Quid multis? paucis, en, plurima dicam:
Vivitur ingenio, succumbunt cætera morti.

Poëta.

Ergo quid egregium? quid habet mirabile visu
RANZOVIUM vetus hoc? quo delectare senectam
Possit, & a grauib; libertam reddere curis?

Musa.

Maxima commoditas antiqua hæc prædia adornat
Fronðentes filuas, resonantes oscine lato
Tempora verna vident: Cerecem sed colligit æstas
Agris fertilibus, qui fructibus horrea complent.
Glandiferæ quercus, nux fagea, poma, nuce sq;

Autum-

GRAPHICA DESCRIPT.

Autumnū exhilarant, de longè vīna feruntur,
 Composcit flammis hyemem sed plurimus ignis,
 Innumera pecudes, distentoq; vberē vaccæ,
 Vespere quoq; domum redeunt, armenta q; multa.
 Maxima turba suū siluis pascuntur & aruis.
 Circum prata jacent, stagnantia flumina circum
 Pisce oppleta suo, nec non & amæna vireta,
 Servitio septem, & pagos hæc prædia cogunt,
 Venandi studijs, quæ delectatur & ardet
 Inclyta nobilitas, naturâq; appetit illa,
 RANZOVIVM circa silvæ, montesq; perampli,
 Climata lata patent: indagine cingere saltus,
 Retia firma, plagas, tenebrosis tendere lucis,
 Cornibus increpitare feras, terrereq; raucis,
 Acres clamorâ voce instigare molossos
 Aut optare etiam lato venabula ferro,
 Non infrugiferum fuerit? nam multa ferarum
 Corpora felici, capiuntur fortè, Dianâ.
 Sævus aper, Caprei celeres, cerviq; fugaces,
 Innocui lepores, atq; astu prædita vulpes,
 Immanesq; lupi, deêrunt hîc tempore nullo.
 Alitibus frustra hîc autumnî tempore non est
 Retibus insidias stuerē, aut has fallere visco,
 Agmina perdicum simulata cogere caudâ,
 Pedicas gruibus, fringillis ponere capsas,
 Aut etiam jaculis celeratis figere cygnos,
 Hæc sunt nobilibus fortis concessa voluptas
 Nobile RANZOVIVM quam suppedibat abunde,
 His Latona locis, his gaudeat ipsa Diana,
 His venatrices Divæ sua retia tendant.

Clarî RANZOVII melius quo limina surgant,
 Structuræ inseruit laterum domus adlita coctrix,

INCLIT. ET ANTIQ. RANZ.

Illum RANZOIDES fieri quam fecit in vsum.
 Hydromylas geminas ante ipsam conspicis arcem,
 Altera, quæ Cererem saxo confringit adactam,
 Illa suos reditus ex rusticitate reportat,
 Procurans arci, gratis sua farra propinquæ.
 Altera sed Cuprum quæ follibus urget & igni,
 Despumans scoreas mollitq; & fúfile reddit,
 Postea malleolis & cogit & explicat illud
 In latas tabulas, unde ænea vasa deinceps,
 Artificis manibus fiunt, fabrefacta per artem.
 RANZOVIANA molam conjunx procurat utramq;
 Halliadum gentis CHRISTINA, domestica conjunx,
 Nobilitate ROSAE & multâ virtute nitescens,
 Gnara rei, si, si qua rei sit femina gnara,
 Post arcem existit tumulus circumfluus undis,
 In quo continuâ domus est ex abiete, saxi
 Absq; ullis constructa, arx parua, ex abiete tota
 Condita, tum viridi tota exhilarata colore,
 Ad senij directa modum, non pessimus humor
 Gignitur hîc membris, somnum nihil impedit isthic,
 Corporis humores siccantq; juuantq; calore.
 Hæc tabulata domus, senij quo membra leuantur,
 Omnigenis herbis & plantis confitus hortus,
 Semper odore bono fragrans, circumjacet arcem;
 Bombit Onocrotalus vicinis carmina stagnis
 Qualia scit, noctu clamosum rana coâxat,
 Ist hæc cuncta juuant æstiuo tempore somnum,
 Nec graue sit, philomela melos si comminus addat,
 Paruam hanc Ranzoides, produx pius, incolit arcem,
 Naturæ ductus bonitate & numine dextro.
 Pons prima ex arce hanc paruam transportat in arcem.

Pontis

GRAPHIC. DE SCRIPT.

Fontis adingressum scena est extructa quaternis
 Postibus erectis, & curua fornice tecta,
 Latum quadratis planata est area saxis:
 E saxis itidem sunt facta sedilia circum,
 Auris & claro tentoria peruia cælo:
 Inclytus hic prodix Solis defensus ab æstu,
 Tectus & à pluuijs sedet, obseruatq; suorum
 Impositas operas, quo quis studioq; fideq;
 Officium faciat, quis torpor tardet inertes,
 Castigatq; moras, rebus dâns calcar agendis,
 Ad latus agglomerant fidi de more ministri
 Rite sui Domini quibus est custodia curæ.
 Huc vocat, est si cui verbis mandata daturus,
 Facit hæc eadem Christina domestica conjunx,
 Quando suas famulas urgetq; regitq; jubendo,
 HEROINA Rosa generosa & nobilis ortu.

Verum externa loci sunt hæc ornamina tantum,
 Nunc interna domus quæ sint jucunda notabis,
 Quid queat inuentrix miranda industria rerum
 RANZOVII Herois? quanti monumenta virorum
 Doctorum faciat, quæ mundo erepta reducit?
 Quanta seni pietas? & quæ veneratio Diuûm?
 Patria præcellam conturgere iussit in arcem
 Prædia, quam struxit concinnis vndiq; muris,
 Et sua cuiq; intus domui conclauia fecit,
 Vt sibus humanis aptata, & congrua rebus
 Cuiq; suis, celsis hic postibus alta theatra
 Saxea, quæis gradibus conflurgunt limina latum
 Vestibulum ante fores, scenæ quod præminet vmbra
 Mirando exornant latus hæc vtrumq; decoro,
 Fu manur bis sex ac sustentata cœlumnis

Rupibus

INCLIT ET ANTIQ. RANTZ.

Rupibus excisis, ingenti robore factis
 Artificum manibus, pulcroq; labore politis,
 Sex, latus ad dextrum, sex sunt latus adq; sinistrum,
 Quarum quæq; suos nodos obducitur auro,
 Intra tecta domus conclavia ad alta theatri
 Verte oculos: hîc cernere erunt quam plurima visu
 Miranda & jucunda simul, tum Numine plena,

Intus RANZOVIÆ deducta est linea stirpis
 Ex multis Atavis, primaq; ab origine gentis
 Huiusq; in longos post deducenda Nepotes,
 Gentis habet seriem domus hæc, quæ Gentis origo est.

Ad vivum cernas, licet, hic in Imagine viuâ
 Ipsum RANZOIDEN, quem vix tibi reddet Imago,
 Antiquos Reges, virtutum laude Monarchas,
 Tum mundo invisos infestâ mente Tyrannos:
 Hic ebur, hic lapides preciosos, munere missos
 Finibus a longis: Cano mensas Alobastro,
 Quæis, velut in speculo, rerum se reddit imago,
 Dux Florentinus RANZOO has munera misit,
 De nigro est itidem mensa hîc excisa Alabastro,
 Inclyta Danorum peperit quam Schona, sed illam
 Regius e Danis equitum, de more, Magister
 Haccius Hölgerus pignus transmisit amoris.
 Huc quasdam, misit preciosas Gottia mensas,
 Sunt quoq; quas pariter propius dedit adsita tellus,
 Quam Segeberga tenet Calcis celebrata fodina,
 Videris hic factas precioso marmore mensas,
 Quas positas vel mox monstrabit debitus ordo.
 Hic aliquid visu lepidum mirabere vates,
 Misit in Italiam preciosæ munera pellis

Exu -

GRAPHIC. DESCRIPT.

Exuvias Lyncis, preciosaq; terga Zobelæ.
 Causis non minimis, nec iniquo tramite ductus
 RANZOIDES, cepit quæ dona Minutius ingens,
 Quem Romana gravi sedes evexit honore.
 Qui magni faciens accepta hæc munera, grata
 Mente recompensans, terræ preciosa remisit
 Vasa, ex argillâ figuli quæ industria finxit,
 Ingeniosa, rotæ mirandaq; arte paravit,
 Quæq; Lytargirij fulgenti tincta colore
 Naturam ad speculi pellucida reddidit extrâ,
 Vix pellucidius vitrum, vix mundius vllum,
 Pulsa ædunt vocem campanæ ærisuè sonori.
 Depicta in medio sunt Arma paropsidis orbe
 Gentis RANZOVICAE belloq; & pace probata,
 Ist hæc vasa solet mensis adhibere secundis
 RANZOIDES laute cum postmensalia ponit,
 Eiusdem argillæ preciosè facta Salina
 Orbe saporiferum degustum porrigit escis,
 Malluvium eiusdem massæ, quo munda laundis
 Lympha datur manibus; quorum mirabile visu
 Lumina quodq; juvat, mentemq; & sensa tuentis.
 Artibus, inventisq; valet Germania quamvis
 Humanosq; licet quam plurima fingit in usus,
 His tamen æternùm vix vnquam æqualia finget.
 Aurum atq; argentum, preciosaq; plurima tellus
 Gignit, & humanos hæc olim prodidit artus,
 Nil solidum, fragile est terræ quod viscera gignunt,
 Argilla, Illustris, fragili quid fingitur, Heros?
 Heorum brevis est & vita caduca virorum,
 Vitæ, virtutis, mortis, vas fictile schema est.
 Arx abiegna tenet vasa hæc & condita servat,
 RANZOVII q; Senis placitum depromit ad usum.

C

Index

INCLITI ET ANTIQ. RANTZ.

Index horarum, Campanula tempora signans
 Arcis RANZOVII summo de culmine pender,
 Subter tecta domus fons est quo profluit vnda,
 Dulcis & aucta satis, Zythoq; ciboq; coquendis,
 Mirando studio fundo deductus ab imo,
 Arcis multiplicem semper qui cedit in vsum.
 RANZOVII non ante habitum quem industria fecit.

In medio certo dimensa palatia circo
 Aëris & cæli, clariq; capacia Solis.
 Hoc circo visu quæ sint jucunda notabis.
 Ecce ingens ex ære Draco, visusq; tremendus.
 Hispidus erectas alas, caudamq; retortus,
 Totus dirâ fauce minax, atq; vngue rapaci,
 Discolor, aurato, viridiq; coloribus, artus,
 Subfixus tecto, velut arte, volatilis hæret.
 Hic totis tectis pluuias excipit vndas
 Imbribus illatas, mirus datus arte canalis.
 Hunc infra extat humi vivo, non labile, Saxo,
 Incisum sacro ceu Bapistèrion vsu,
 Omnino simili formâ, quale existit illud,
 Quod Constantinus Romæ cognomine Magnus
 Curauit fieri, quod adhuc dat Roma videndum.
 Desuper huc Draco collectas fauce evomit vndas.
 Aspicit hunc oculis mirum quicumq; Draconem,
 Expleri mentem nequit, ardëscitq; tuendò
 Ranzovium hoc mirum & multis memorabile seruat.
 Hic ad vtrumq; latus saxi incisa videre
 Sensibus eximijs sunt docta noëmata vatis
 RANZOIDAE, exstructam Diuis queis consecrat arcem,
 Atq; operis finem verbis exponit apertis,
 Quod non infestos exstuxerit illud in hostes,
 Sed quoscunq; bonos placide excepturus amicos,
 Quodq;

GRAPHIC. DESCRIPT.

Quodq; futura Sacris Arx sit domus hospita Musis
 RANZOIDES velut hæc valvis inscripta profatur :
 Huc quicumq; venis, faustè & benè Veneris hospes,
 Addictus Musis, Iouis & virtutis amator,
 Comiter excipient te limina nostra modestum,
 En vero invitat tantus quàm humaniter hospes
 Hospitio, quoscunq; bonos tractare paratus.
 Iuppiter ô venias huc & tu Phæbus Apollo,
 Huc Nymphæ, blandæ charites, Sacræq; sorores,
 Hic Heliconiadum Musarum commoda sedes,
 Hospitiumq; sacrum, sedes tribuenda Camænis,
 O venerande senex, s; si juvenilior ætas
 Illo flore tibi, leporis quo damna gemebas,
 Quo de corporeâ præcepta salute docebas,
 Nempe tuas Musas domus hæc peramæna juvaret.

Ecce hanc Ranzoides proavis, patribusq; sepultis,
 Sanguinis ipse sui non immemor atq; parentum,
 Condidit hanc, longis post seq; Nepotibus arcem
 Majorum vt cupiant obliuia nulla minores,

Poeta

Ergone hic pietas & Divi Numinis omnis
 Cultus abest, nulla est superùm reverentia Divùm
 O Dea, quam ne sint hæc frivola cuncta timendum,

Musa

Non, vates † Divis sed honos hic summus habetur,
 Ecce intra muros, intra conclavia phanum
 Trino vni Domino sacrum tibi Christe sacellum,
 Christe tibi, verboq; tuo, tibi Christe sacratum :
 Arcis RANZOVICAE collecta Ecclesia votis
 Conueniet sanctis hic, & pia carmina dicet
 Christo & dijs superis, capietq; hic verba salutis,

C 2

Ac

INCLITI ET ANTIQ. RANTZ.

Ac cænz peraget Myſteria ſancta ſacrata,
Vſibus his ſacris precioſam deſtinat aram
Optimus è puro cæſam, produx Alabaſtro.
En, nullus ſpectet Diuos, qui cultus honores
Deſuerit, ſiant modo cuncta hæc mente fideli,

Hic quoq; ſignatur res ſancta ac digna relatu,
Limine mox primo, thalamus, quo naſcitur omnes:
Pingitur, & ſacro & concinno carmine vatum,
Relligioſa dehinc diſceſſus mentio noſtri
Hic inculcatur, pietatis Imagine factâ,
CHRISTIA DAE primum nam ſancti Regis imago,
Tertius addictus fuerat qui hoc nomine ſceptris,
Vt fuit in puncto mortis deſcribitur illic,
Nec procul hinc chari Genitoris Imago Ioannis
RANZOVII, qualis vitam expiravit ad aſtra
Conſpicitur: pietas ô grata ac debita Divis,
Qui fuit in vivos, hunc nec mors tollit amorem.
Inclita ſemideos mirare ô Cimbria motus,

Sceptrygeri Reges rerum quos edocet vſus,
Fercula rara fidem, vobis adſciſcite tales
Heroas: pietate graves, virtutibus amplos,
Qui ſint humanis induti moribus, altæ,
Nec minus in factis deſignent robora mentis,
Qui vos mirentur vera pietate fideq;
Qui majeſtates veſtras reverenter honorent,
Regia conſilijs qui ſceptra fidelibus ornent,
Hæc pietas, hæc priſca fides, hinc robora, Regnis,
Quæ toties vertit dolus & fraus lubrica fundo.

Inclite Mæcenæ Atavis Generoſe veluſtis,
Quem ſacræ ſummâ dignantur, laude Camænæ,

Quem

GRAPHICA DESCRIPT.

Quem non natales tantum neq; sanguinis ortus
 Nobilitant, inter tam fortia pectora Cimbroſ :
 Quàm tua te virtus, mens nobilis inclyta, factis,
 Extollit, tecumq; tuâ, tua laude potitur
 Cimbria, longinquis Clariffima Cimbria terris :
 Laudibus armigeras nam ſimens tollere gentes,
 Laudibus extollas præſtanti robore Cimbroſ ,
 Matres eſſe Deas quæ talia robora gignunt
 Crediderim facilè, tam Martis in arma feruntur,
 Tam ſunt Semideis noti virtutibus orbî :
 Cimbria quando igitur, quando ſe Dania jaſtat
 Nomine R A N Z O V I O : Cur non ampliſſima ſedes
 Ob gentes celebrata ſuas, ornata niteſcat ?
 Cur non quiſq; ſuos dignetur honore penates,
 Auspicijs quorum gentis proſapia crevit ?
 Maſte igitur virtute ſenex, venerande, bonorum
 Vota tibi faveant, pereat quem livor inertis,
 Pectore torquet, agens telis furialibus Orci.

En vates tibi Ranzouicæ deſcriptio ſedis
 Commoditaſq; patet ; Cauſa & cur ſurgat in auras ?
 Tu poſſeſſorem Generoſi nominis amplum,
 Tu quoq; legitimos hæredes, omine fauſto
 Proſequitor votis, & proſpera carmine dicas.

Dulce, ſolum patriæ, dulce eſt meminiffe parentum, Poëta.
 Corporis vnde artus vitæq; hanc traxeris auram,
 Nemoq; tam clarus, nemo tam inglorius extat
 Quem patriæ non tangat amor nec ſanguinis ortus,
 Si non mentis inops, recta ratione regatur.
 Eſſi etenim forti quævis fit patria tellus,
 Et locus exiſtat virtuti habitabilis omnis,

INCLIT. ET ANTIQ. RANZ.

Lustrat enim terras & climata lata peragrat,
Extorriq; solo manet imperterrita virtus:
Patria terra tamen, quâ nati, quâq; nutriti
Qua dulces Atavos, & Auos, charosq; parente
Novimus exortos præcunctis afficit oris,
Et desiderio, naturaliq; movemur
Affectu, patrias & amare & visere terras,
Grande nefas olim fuit extirpare penates
Moliriue malum, bellis aut tendere contra,
Pro patria pugnare suâ censebat honestum
Quælibet hoc ætas & conservare penates
Nunc patriam spreuisse suam, delere penates
Prodere nunc patres, sanctas corrumpere leges,
Corpore de patrio nunc conuectare rapinas
Ducitur hoc laudi: Corrupta ò moribus ætas,
Rectius ò quante, quanto diuinius Heros
RANZOIDES animi sincero feruet amore
In patriam, Cimbrosq; suos, Diuosq; penates.

Dent tibi RANZOIDE, dent Numina sancta senectam
Longævam & placidam, qui tam pietate moveris
In diuos superos, patriam, dulcesq; parentes,
Dent vitam hic placidam, posthac sine fine beatam:
Esto RANZOVIVM: fiat posteritatis honores
RANZOVICAE, donec non corrui orbis & æther,
Confirmet, faciantq; ratum pia Numina votum
Iuppiter, & summo sincerus ab æther e Phæbus.

IN

INSCRIPTIONES ARCIS
RANZOVI SACELLI ET HORTORVM EIVS-
DEM, INDVSTRIA IPSIVS NOBILISSIMI AC MAGNIFICI DO-
mini HENRICI RANZOVI, Producis Cimbrici, factæ, &
in faxis, ualuis & postibus edificiorum visendæ.

De Castro Ranzov.

CAstrum Ranzow emit Henricus Ranzouius, pro filio suo Caio
ab Hansio Ranzovio gentili suo, quinquaginta septem millibus tha-
lerorum: & quanquam nimis carè emptum est, tamen id castrum,
quod cum stirpe Ranzouianâ commune nomen habet, & per aliquot cen-
tum annos à Ranzovijs inhabitatum fuit, extra familiam suam, alienari
noluit, Secundum Tiraquellum, qui inquit. Quod homines nobiles &
in dignitate constituti anxij & admodum solliciti sint, ne principalis eorum
domus extra suam familiam alienetur. Faxit Deus, ut tam ipse, quàm
ipsius liberi & nepotes, hac & reliquis omnibus diutissimè utantur &
fruantur.

Ranzouium castrum dictum de nomine Ranzow,
Incoluit gens hæc Ranzoviana diu.
Hoc extra stirpem Dominum diuendere claram:
Noluit Henricus posteritatis amans.
Propterea pretio multo nimis ipsemet emit,
Tradidit & gnato, motus amore, suo.
Omnipotens faxit, stirps ut Ranzouia sedes:
Incolat has placidè, possideatq; diu.

ALIVD.

ET nunc Henricus castrum Ranzouius emit,
Quod stirpis claro nomine nomen habet:

Sic:

ARCIS RANZOVI. INSCRIPTIONES.

Sic est, nam nuper Ranzonio id emit ab Hanso,
 Ut nato ferret commoda grata suo.
 Cui nato? Caio magnis id sumptibus emit,
 Qui patre filius est dignus avoq; nepos.
 At, mihi dic, quaeso, cur sumptus fierit istos?
 Emptum nam iusto carius esse liquet?
 Quod commune tenet castrum cum stemmate nomen,
 Hoc alienari noluit ipse suis.
 Tu fac summe Deus, pro voto ut sede fruantur
 Hac, reliquisq; pater, filius atq; nepos.

ALIVD.

Quisquis es, parum subsiste, et quod scriptum
 est perlege, ubi perlegeris, perpende.
 Ad presens castrum emendum duplex me movit ratio,
 Et quod commune cum stirpe Ranzoviana nomen haberet,
 Et quod per aliquot centum annos a Ranzovijs inhabitatum
 esset.

An non bene de familia merui?
 Optume, viator optume.

Homines enim nobiles, et in dignitate consueti admodum anxij
 et solliciti sunt, ne principalis eorum domus extra suam familiam
 alienetur.

Ad re edificandum vero et exornandum castrum hoc, longe
 quum illud tempus, quo non ero, magis me movit, quam exiguum
 vite mee.

An non bene de familia merui?
 Optume, viator optume.

Mihi struxerunt alij, grandaeus ego gratae posteritati.
 Verum eum placere cunctis operosum,
 Adsit quisquis amicus: absit Comus, absit Momus:
 Absit Ate, a te, a me: nobiscum Lite.
 His abi, et sis, sis: et nos, nos.

Id est: Absit ma-
 lum adsit bonum
 Sis) id est, sis, sis,
 sis tuus.
 Et nos) linquax
 nos.

ALIVD

ARCIS RANZOVI INSCRIPTIONES.

ALIVD.

Hæc domus est domuum forsàn postrema mearum,
Instat enim vitæ iam propè meta meæ.
Hoc opus est operum postremum fortè meorum,
Sentio enim gelidam non procul esse necem.
Quare trado manum, mortalia cuncta valete,
Nè domus in cælo est ædificanda polo.

ALIVD.

Si domus hæc cuiquam non bellè exstructa videtur,
Hanc linquens nobis corrigat ipse suam.

ALIVD.

Qui nihil ædificas, aliena quid improbe carpsit?
Hæc damnare caue, uel meliora strue.

ALIVD.

Si domus est elegans, aut si quâ parte uidetur,
Inuenisse virum gaudeo, cui placeat.

ALIVD.

SIDEVS omnipotens nostram non protegit arcem,
Nil hominum vires excubiæq; valent.

HENRICVS RANZOVIVS
AD HOSPITES.

Hve quicumq; venis, faustè & benè veneris hospes,
Comiter in nostrâ suscipiere domo.

ALIVD.

Hospes amice veni, tecto succedito letus,
Cuncta patent, animus sed magis ipse patet.

D

ALIVD.

ARCIS RANZOVI INSCRIPTIONES,

A L I V D.

AV lingua, aut manibus poenas est ille daturus,
Audeat hanc quisquis contemnerare donum.

A L I V D.

OMnipotens faxit, stirps ut Ranzovia sedes
Incolat has placide possideatq; diu.

INSCRIPTIO SACELLI ARCIS
EIVSDEM.

Quod decet atq; pium est, hoc arci ritè sacellum,
Nobile coniunxit, Nobilis Author, opus.
Scilicet Henricus renouans RANZOVIUS arcem.
Hanc natis, sacrum condidit hoc superus.

INSCRIPTIONES CRVCIS IN
MEDIO SACELLI RECTAE.

DE cruce pendentem mortalis respice Christum,
Victima qui pro te sanguinolenta fuit.
Vniuers intactæ matris celsiq; tonantis
Filius, ut uiuas, pertulit ipse necem.

A L I V D.

Non lignum vanus: non mortua viuis adora,
Sed, cuius parua hic pendet imago, DEVM.

Inscriptio Crucis, super altare posita.
A pice mortalis, pro te data victima talis.
Ibidem, sub cranio legitur.

Home

ARCIS RANZOVV INSCRIPT.

Momento brevis hæc, certæq; obnoxia morti
Vita, quasi fumus, bullula, flosq; perit.
Cur ergò teneris (proh stulti) fidimus annis?
Cur non spontè mori discimus ante diem?

INSCRIPTIO IMAGINIS IOANNIS

RANZOVII, Equitis aurati, mortui.

Anno Domini 1565. Ist Herr Johan Ranzow / den 13. Tag
Decembris Abgecontrafeyet / Als er den vorigen Tag / Gott
seligen in dem H E R R N entschlaffen / seines Alters 73. Jahr vnd
ein Monat.

IMAGO REGIS DANIAE, CHRISTIA-

NI III. mortui, sic inscribitur.

Christianus Rex Danie nom. tert. piè obiit Anno 1559. 1. Ianuarij: Ut prædictum illi erat in somno.

L. DOVSÆ FILII EPIGRAMMA

In Pomarium horti Ranzoviani,

Hic ubi sublimes surgunt Pomaria in auras,
Nympharum loca sunt quondam habitata choris.
Gratia magna tibi, Ranzovi: tu facis, ut sit
Iam nemus Aconidum, quod Dryadum antè fuit.

IN LEPORARIVM ET HORTVM SVVM.

HENRICVS RANZOVIVS, Produx Cimbricus.

Aeripedes ceruos, Damas, leporesq; fugaces
Hic alit insigni fertilitate locus.
Quà mihi sæpè placet nostrâ procul arce morari,
Quò pedes incedo, quò feror altus equo.
Hic canibus lepores uenor, falcone volucres
Insequor: aut istas figere glande iuuat.

IN ARCEM RANZOVI EPIGRAMMATA.

Aut alia id generis Syluestria ludrica verso:
Nam sunt hæc animo gaudia grata meo.
Nonnunquam studium vicino impenditur horto,
Et certo fragiles ordine pono pyros.
Aut trunci germen superaddens infero malos,
Aut herbas metis colloco ritè suis.
Sæpè etiam arboreâ subsidens fessus in umbrâ,
Doctorum egregios, voluo revoluo libros.
Sic mihi tempus abit, sic tadia fallo senectæ,
Intereâ tacito mors subit atra gradu.

Dominus horti ad hospites

Quisquis in hoc animi causâ spatiabitur horto
Ad tactum, aut raptum nil sciat esse satum.
Tantum oculis dulcem & naso dare conuenit escam,
Nil ultra, Domino me prohibente, licet.

HORTI RANZOVIANI LEGES, SVB
PERSONA IANI BIFRONTIS.

Ranzouianum hortum, qui animi aut voluptatis causâ
inuiseritis, hæc lege ante omnia capeffunto.
Anticam modestè ingrediuntor:
Quò vis quisq; ambulanto:
Quæ vis quisq; perlustranto.
At at, hoc dico & edico serio:
Hoc moneo & admonco sedulo:
In viridario scapum ne confringunto:
Flores ne decerpunto:
Semen fruct. muè ne auferunto:
Radices ne eff. dunto:
Stirpem pusillam ne attrctanto:
Areolas ne conculcanto:
Ac, ut verbo dicam multa, hilum ne attingunto,

Qui

IN ARCEM RANZOVI EPIGRAMMATA.

Qui secus faxint, & furaces manus ad tactum, & raptum extulerint, id est, partem aliquam clepserint, rapserint,

Inconsulto hortulano nostro,
Aut verberibus mulctantor,
Aut prorsus relegantor,
Ad fustitudinis, ferri crepinas insulas,
Vbi viuos homines mortui incurfant boues.

Ollis uerò, qui florum, frondium, Pomorum & fructuum
aliquid petierint,

Pro cuiuscunq; personâ, pro rerum copiâ,
Pro anni tempore hortulani largiuntor.

Ardeliones, Scurrae frugiperdæ, lurcones procul arcantor:
Seruorum importunorum greges excluduntor:

Si quos tamen ministerij causa voluerint, modestos introducuntor.
Aluiculis, latrunculis, talis, qui se deloctare maluerint, modò
fiat modicè, nemini vitio dator.

Qui noluerint, conis in Sphæristerio luduntor.

Sed hoc citra languorem, cis sudorem illud.

Atqui hîc, ne baptizatos baptizet Neptunus denuò cauentor:

De super pluit, & ex insperato, cauentor.

His actis Deo trinuni gratias aguntor:

Vitamq; & salutem Henrico Ranzouio, eiusdemq; familie uniuersa
precantor.

Ac sic plurimum auentor, longum valentor.

EPIGRAMMA.

Solo dante Deo, cuius benedictio ditat,
Fertilis omnigenis fructibus hortus erit,

PRIAPVS HORTI CVSTOS.

IN ARCEM RANZOVV EPIGRAMMATA.

Hunc meus in medium Dominus me condidit hortum,
Terrorum ut tacitis furibus inculcerem.
At tu, quis metuet simulacrum immobile dices?
An dubitas? aures arrige, pauca loquar:
Conscia mens scelerum leuibus terretur ab umbris,
Conscia mens recti sublimina nulla timet.

IDEM AD FVRES.

Quisquis in hæc furtim reptas viridaria nostra
Tangere furaci pomæ, cauto manu.
Si non obsequeris, faxit Deus omne quod opto,
Cum malis nostris, ut mala cuncta feras.

ELEGIA.

Rem memoratu dignam, quæ in Arce RANZO-
VIA ante aliquot annos, accidit, exponens.

Fidus minister ære multo carior.

Est regio, Holsatis Ducibus quæ subdita paret,
Vvaglia consueto nomine docta suo.
Arx fuit hic olim, Neoslavia nomine dicta,
Sed præsens ætas non meminisse potest:
Hæc triplici vally, triplici circumdata fossâ,
Stagnum pisce scatens nec procul inde fuit.
Ranzouius possessor erat, sed tristia tandem
Nobilis hic dictâ passis in arce fuit.
Duriter à Slavis obsessus, quicquid habebat
Deseruit, vitæ consultatq; sue.

N. N.

IN ARCEM RANZOVV EPIGRAMMATA.

Nam desperatâ re, per stagnamq; vadumq;
Ipse natans, arcem liquit opesq; simul.
Cætera turba suo miserè se dedit hosti,
Cuncta auidæ cuius diripere manus.
Cumq; iubrentur veteres migrare Coloni,
Inueniebatur spretus in arce puer,
Qui seruire coco consueverat, is prece multâ
Obtinuit, quoniam corpore paruius erat:
Vt secum auferret, quantum portare valebat,
Mox humeris puerum sustulit ipse suis,
Nempe sui Domini natum, quem pectore fido
Dilexit, pueri captus amore puer.
Communis fuit his lusus, commune periculum,
Communis tandem venit utriq; salus.
Ranzovijis etiam post annos reddita multos
Sunt bona, quæ Slavi diripere truces,
Impensisq; novis arx est constructa nepotum,
Sed fuit hæc alio constituenda loco.
HENRICVS RANZOV produx modò possidet illam,
Quæ de Ranzouio nomine nomen habet.

EPIGRAMMATA.
IN ARCEM RANZAVV.

Ad

HENRICVM RANZOVIVM,
PRODVCEM CIMBRICVM,

Hærcdem: σύν εύχη τῆς σωθρίας.

Q Veris: Ranzouiana cur in auras
Surgant prædia tam repente celsas
Cultu splendidior quam fuerunt?
Et quis Dux operis uti requiritis?

Aulam

IN ARCEM RANZOVI EPIGRAMMATA.

Aulam Iuppiter ac thronos Olympi,
Sedes Cynthia atq; templa Deli:
Idam sed Venus extruens adornat:
Sedes patria, cuiq; quæ Deorum
Vnde antiquitus hoc genus tulere
Produx Ranzovius patrum suorum
Natalisq; sui locos adornans
Factis RANZOVIUM celebre reddit.

A L I V D.

Produx inclyte, floridis iuventus
Si, stet viribus & uigore pleno,
Qualis cum Leporis crucem gemebas,
Tot duras animalculiq; clades,
Fraudes, insidias pericla vitæ,
Pacati, penitusq; non nocentis:
Nimirum hic Heliconis apta sedes,
Musis Aonijsq; fons & hortus
Sacris irriguus scateret undis:
Hic & Phæbus & artium Minerua,
Quin hic casta Venus sederet Ipsa:
Sed postquam satis integræ recedunt
Et vires & amica pepla Musis:
Quod vitæ superest Ioui sacremus.

A L I V D.

Hic locus est celebris quo nobile stemma creatum
Quo gens Ranzovici sanguinis orta fuit,
Nominis hoc etymon noua quo prosapia surgit,
Indicat antiquis quæ numeratur Auis.
Nam natale solum, uirtutis origine, quondam,
Nobilium sœuit constituisse genus.

Non

IN ARCEM RANZOVI EPIGRAMMATA.

Non tamen hoc paucis deductum constat ab annis
Tot proavis, tot Aui, tot vignere Patres.
Armis quos acuit Mars, quos toga uestiit, & quos
Effulsisse diu fecit Equestre decus.
Ecce ad te redijt patriæ nunc sedis origo
O uicedux, Regum, uir uenerande, decus.
Olim qui genuit fortes, longo ordine, patres,
Te nunc hæredem uult locus ille suum.
Scilicet hæc superum larga est promissio Diuum,
Sicq; uiros pietas intemerata beat.
Viue igitur, Venerande senex, neq; conde sepulcro
Lumina, ni uideas Nestoris ante dies,
Teq; iuuent patres, series te longa Nepotum,
Quotidie hi poterunt quos memerare lares.
Te siluæ patriæ, te stagna sonantia circum
Delectent longo tempore, Diue senex.
At plenus uitâ quando tua lumina claudis,
Numinis æternum sit locus ante thronum
Sis igitur Columen Musis dum uiuis honestis
Post tibi dent uates se eula longa, uale.

ETERICA.

Quando hæreditaria inclyti RANZO VII posses-
sio ad Generosum ac Magnificum Dominum produ-
ccm peruenerit, edificatumq; ab eo fuerit.

Consecrat hæc superis Vera ex pietate sacellum
Ranzo VIVs, Longæ posteritatis honos.

Annus empta-
nis
1520.

Alterum.

ArCem hanc extruxit Ranzoæ GLoria gentis
HenricVs: gentis gloria CLara sua.

Annus captæ
ædificationis
1521.

D 5

Ter-

Tertium.

Annus finitæ
ædificationis
1594.

EXpertVs proavis hanc arCem Consecrat Heros,
VIVere qVos Longa posteritate CVplt.

In Henricum Ranzouium,

Cvm tibi vitalis præberet luminis auras
Patria, Ranzoi, tum tua dicta parens.
At nunc, dum pulcris exornas arcibus illam,
Restituens veteres, ædificansq; novas,
Quisnam te patriæ columen, uel iudice Momo,
Et patriæ uerum deneget esse patrem?

Petrus Lindebergius.

A N N O
M. D. XCV.

